- ... όταν είχε βγει αυτή η ευλογιά. Μπαμπά μ', μαμά μ', παν στο Ορτάκιο, τ'ς σήκωσε η Τουρκία και περνούσαν από δω κι έκατσαν στη Μάνη. Άναψε ξύλα, έβαλε το σάλι τ'ς να ψήσ' μπασμανάκες, ψωμί να ψήσει, το 'χε ψηλά στο σκαφίδ' το σάλι τ'ς, το ψωμί, [..., παιδί μου...], μη λογαριάζεις. Άιντε, ήρθε η διαταή: «Τράβατε πάλι». Και πήγαμε στην Τουρκία, κοίταζαν δέκα κουτιά κουκούλια κι είχαν μέσα το ρολόι. Το ρολόι τέτοιο είχε, νταν-νταν, και δούλευε –μεγάλο, με π'λιά. Και πήγε η μάνα μ', η μακαρίτισσα, να βγάλ' ξύλα για το φούρνο, ν' ανάψει το φούρνο, και είπε «Αφεντάκη, αφεντάκη» –τον πεθερό τον έλεγαμε αφεντάκη– «έλα» λέει «το ρολόι ακούω». –«Πού;» -«Να, εδώ» λέει «μέσα στα τσάκνα απ' τα κουκούλια που έριχναμ', τα πέτουσαμε». Και πήγαν να το βρουν, μα κείνο, τα περδίκια που 'χε ψηλά το ρολόι –καλό ήταν, μεγάλο– σκούριασαν, έπεσαν. Στο Ορτάκιο πάνε, αλλού πήγαν, σήκωναν τότε. Επί Τουρκίας. Ήρθε η Γαλλία, έτρωγαν γαλέτες. Ε, ήταν..., δυστυχήματα πράματα ήταν, κατάλαβες;

Λ.Λ.: Για τις αρρώστιες δε λέγατε τίποτα, ε;

- Δεν λέγανε, τώρα όσο και να πεις.

Λ.Λ.: Που να κρατάει κακά, μακριά τις αρρώστιες, όπως ξεματιάζουνε σήμερα, κάτι τέτοιο.

- Ναι, αλλά δεν έλεγαν.

Λ.Λ.: Δεν έλεγαν.

Μ.Τ.: Ζώναν το χωριό για να μη μπει η αρρώστια; Ζώναν το χωριό γύρω γύρω για να διώξουν την αρρώστια;

- Έκαμναν κάτι, ας πούμε: δεν έψηναν ψωμί, δεν τηγάνιζαν, δεν μαέρευαν. Αυτό είχαν: «Μη μαειρεύ'τε».

Μ.Τ.: Τηγανητά, ναι.

- Τηγανητά όχι, κατάλαβες; Μόνο και μόνο γι' αυτήν την αρρώστια –Κύριο φύλαγε!